

PLESOČA FLAVTA

Alenka Zupan in Patricija Sosič sta s prijatelji na koprski oder pričarali pravljico o hrepenenju Lepote.

Ko se je predstava končala in smo nagradili avtorje s ploskanjem, smo kar obsedeli. Nekaj podobnega sem doživel pred leti, po ogledu filma Velika modrina; odvrnela so se imena, luč se je prižgala, mi pa smo kar sedeli in molčali, zatopljeni v nekaj, kar je nepopisljivo.

Ko sem se po sredinem "koncertu" sprehodil po Koprju, sem razmišljal, kaj je na nas delovalo s takšno močjo in prepričljivostjo. Je bila to čarodejna flavta Alenke Zupan; je bil to ples Patricije Sosič; so nas očarali diapozitivi Ljuba Radovca ali pa morda harfa Urške Aščič in glas Danijela Malalana? Tolkala Gorana Moskovskega? Poetični teksti Mojce Vočko?

Mislím, da so nas vsi naštetí avtorji ogovorili vsak po svoje in da se je njihov nagovor zlíl v harmonično in očarljivo celoto. V njej je bila brez dvoma najmočnejša flavta, takoj za njo ples. Oba temeljna akorda so bogatili vsi ostali. Posebno poezija in glas, ki je to poezijo umetniško interpretiral.

Bistvo te predstave je bilo skrito v drugačnosti. To, kar so nam tí umetniki posredovali, se je močno razlikovalo od sodobne "umetnosti". Tu ni bilo nobenega kričanja, nobene oblike nasilja. Bilo pa je mnogo tišine, ljubezni in predvsem Narave. Kak površen ali ciničen kritik bi to predstavo najbrž odpravil z atributom: romantika, sentiment. Oboje je bilo prisotno, a v takem razmerju in posredovano na tak način, da ni delovalo niti malo patetično, torej ponarejeno.

Dramaturgija dela leži v diskretnem razmerju med flavto in plesom. Ples ponazarja poezijo, a tudi strastno razgretost telesa; flavta, flavtistka pa uteleša tisto angelsko (duhovno) komponento, ki tiho in z velikim razumevanjem opazuje ter spremlja ognjeni žar strasti in hrepenenja po nedosegljivem; spremlja, a nanj ne vpliva, ga ne obsoja. Milo vodi štiri temeljne elemente bivanja po spirali gor in v komaj slutene višje svetove, v bivališče petega elementa...

Vprašanje pa je, ali je sodoben človek, navajen hrupa in zunanjega blišča, še sploh sposoben dojeti in začutiti lepoto in tišino te lepote. Da jo dojameš in sprejmeš, se moraš najprej ustaviti, prisluhniti in se povsem notranje umiriti.

Marjan Tomšič